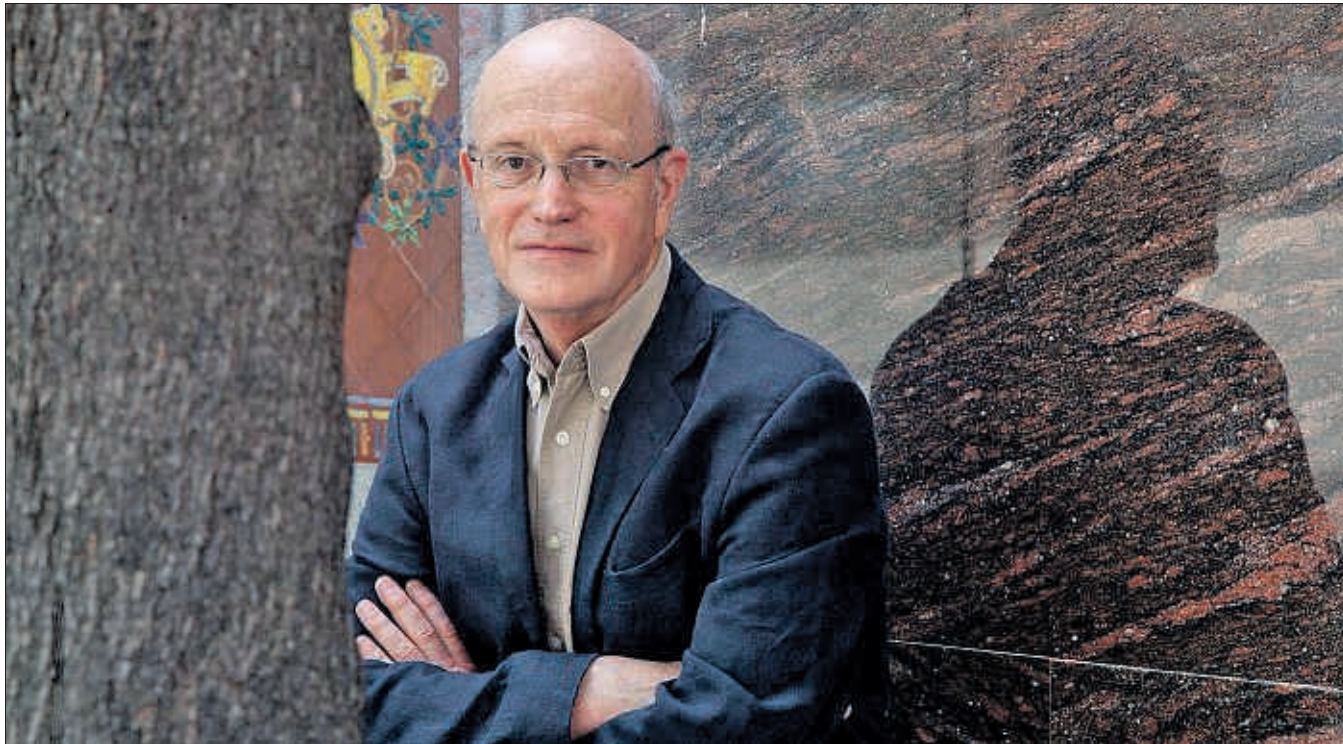

Iain Sinclair publica 'La ciudad de las desapariciones', antologia que recorre quatre dècades dels seus textos

Londres, tornant a Dickens

Iain Sinclair a Barcelona, una ciutat que, diu, "s'ha convertit en un destí fantàstic, romàntic, per molts londinencs"

NÚRIA ESCUR
Barcelona

Un home que barreja tant disciplines com Iain Sinclair no pot deixar indiferent. Escriptor i cineasta britànic de 72 anys, s'ha interessat pel moviment *beat*, l'arqueologia, l'occultisme i la psicogeografia, disciplina per la qual pot entendre's el comportament de les persones i les seves emocions a partir dels efectes de l'ambient geogràfic.

La *ciudad de las desapariciones* (Alpha Decay) ofereix una interessant antologia en clau d'assaig i crònica alhora, que recorre més de quaranta anys d'escriptura de Sinclair. "M'interessa especialment l'especulació, de cases o de productes culturals, a la vocació del capitalisme li és igual".

Com apunta Javier Calvo al pròleg, "és una anomalia pertorbadora que mai no s'hagi publicat un llibre de Sinclair a Espanya". Per a alguns, els seus textos són massa locals, "londinencs" i, tot i això, resulten extrapolables en molts aspectes.

La seva anàlisi de Londres no admet concessions. "S'ha trencat l'harmonia de la vella ciutat. Londres és una ciutat perillosa i cada vegada em recorda més la ciutat victoriana dels relats de Dickens". Lamenta que s'obri l'abisme entre rics i pobres. "n'hi ha prou amb veure hipsters i banquers a uns metres dels qui dormen al carrer".

Ell, que no és londinenc de naixement –va néixer al sud de Gal·les, en un petit poble industrial– valora les seves arrels cèltiques i se sent més a prop de les influències irlandeses, "més a prop de Joyce o Beckett que d'Orwell". "No em vaig convertir en escriptor fins que vaig arribar a Londres amb 20 anys, quan hi vaig anar per estudiar cinema". Descobrir la ciutat amb ulls diferents va ser la seva obsessió. "He estat vivint durant cinquanta anys a l'est de Londres i he vist de tot, com un detectiu".

Sinclair va ser pioner apocalíptic. Ja en els setanta denunciava la mercanti-

"Els Jocs de Londres van fer posar malalta part de la població, hi va haver radioactivitat, però es va silenciar"

lització de la ciutat i la destrucció de la memòria històrica i escrivia coses com aquesta: "El clima ha contret una malaltia, ha estat infectat per la nostra falta d'atenció".

Quina forma prendrà la pròxima destrucció del sistema? Sinclair apunta l'especulació i recorda el que va passar amb els Jocs Olímpics a Londres el 2012: "Es van expulsar comunitats ja integrades en aquells terrenys i la contaminació generada va fer posar malal-

ta part de la població, hi va haver radioactivitat, atacs letals, però tot es va silenciar, ni la BBC en va parlar". Per haver escrit un article sobre això a Sinclair el van privar de fer una conferència. "No m'agrada el camí que prenen els Jocs Olímpics, em recorden més el model dels de l'any 36 a Berlín, pur aparador nazi que només beneficia el poder però mai el ciutadà".

Gran defensor del caminant ("el viant és l'exiliat del món modern") Sinclair arrossega una plèiade de seguidors que recorren quilòmetres amb els seus llibres com si fossin guies singulars. "Una vegada em vaig trobar un lector que estava mirant un paisatge amb el meu llibre *Downriver* a la mà. Em va semblar fantàstic... perquè *Downriver* era un llibre de ficció! Buscava llocs que no existien!".

No es considera intel·lectual –"i si ho fos aniria per lliure"– i advoca perquè aquests "rebutgin doctrines i trepitgin el terra en tots els sentits". Un altre cop la metàfora del caminant. "Hi ha rutes de ciclistes per tot el món però, de moment, caminar és l'únic ritual lliure que ens queda, el més despolititzat... mentre ningú no patrocini el caminant, esclari!".

Iain Sinclair, amb fama de reservat i tímid, uneix segons els seus editors l'enginy quixotesca amb l'humor shakespearà. Alguna cosa d'això s'endevina quan manté que "cada vegada hi ha més càmeres de seguretat, l'individu més comú és el ciutadà vigilat". ●

Daniel
Fernández

Vots

Vostès ja ho saben o s'ho imaginem: quan escric aquesta columna, ni tan sols no hem votat, així que és impossible que sàpigam què va passar a les eleccions que per a vostès, estimats lectors, ja van ser ahir. I malgrat això, crec que sé el que ha passat, almenys en bona mesura. Set grups amb representació a l'Ajuntament de Barcelona, per exemple. I daltabaixos i sorpreses més relatius del que molts esperaven encara que menors del que alguns es temien. I també la cerimònia habitual, que es prolongarà aquest dilluns, per deixar clar que tots han guanyat, encara que sigui menys del que cada un mereixeria...

Per als de la meua generació, els dies posteriors a cada votació són una mena de post coitum trist. Perquè si continuem celebrant la democràcia que ens va arribar coincidint amb la nostra joventut, també és veritat que a l'emoció i l'alegria –encara avui– de votar en llibertat segueix la ressaca de veure que gairebé tot continua igual i que el nostre vot va ser més de càstig que útil. La democràcia, el menys perfecte dels sistemes polítics, ha de revisar, potser, fins a quin punt continua sent democràcia representativa. Perquè els matins, ja ho he dit, són de ressaca i tristesa.

Amb tot, el vot continua sent important, i la nostra reivindicació de ciutadania. I encara que hàgim viscut una campanya bastant soporífera i fins i tot surrealista, votar ens realitza i reafirma, malgrat els dubtes i el mal despertar.

Encara que de totes les campanyes rares de la nostra vida democràtica (del referèndum de l'OTAN a les anunciades i encara

Per als de la meua generació, els dies posteriors a cada votació són una mena de post coitum trist

no convocades del 27-S), aquesta ha estat de les més curioses. Entre altres motius, perquè els nostres vots s'han barrejat amb els vots religiosos de dues monges de clausura (ni més ni menys!), de manera que hem vist que l'hàbit fa la monja però no els seus vots. M'explico, aviam si puc. Els vots diguem-ne bàsics són pobresa, obediència i castedat. Alguns ordes afegeixen un quart vot ad hoc, com ara la redempció de captius per als mercedaris, mentre que l'anomenat vot de silenci mai no ha estat pròpiament un vot (potser un exvot?), com les nostres mateixes monges s'han encarregat de demostrar a bastament.

Forcades és monja benedictina (ora et labora) i l'argentina Caram pertany a l'orde dels predicadors, o sigui, que és dominicana. Totes dues, en clausura i totes dues apareixent per televisions, ràdios i xarxes. Totes dues, se suposa, fent vida de comunitat basada en el recolliment, el silenci i l'oració. Fins i tot és de creure que han renunciat al món. Però ja es veu que no. I si una planteja l'exclaustració per enfrontar-se a Mas, l'altra es declara "enamorada" (sic) del president, anant més allà de *doña Inés*, que era novícia.

En fi, i per fer-ho curt, i –per a vostès– a vots comptats: mal puc jo lliurar el meu vot a qui no respecta els seus però fa campanya amb el seu "uniforme". I encara que Santa Tereseta del Nen Jesús no es va moure mai de Lisieux i, malgrat això, és patrona dels missioners (se suposa que perquè sempre va resar molt per ells), jo no puc entendre justament que siguin alhora monges enclaustrades i polítiques de partit. Ni això ni què m'he de creure.

Rendit al misteri de Sebald

■ "Vaig començar a llegir W.G. Sebald així que van començar a traduir-lo a Anglaterra –explica Iain Sinclair– i sempre m'ha apassionat el seu misteri. Ell va considerar que caminar és com interrogar-se davant els fantasmes de la història, bona reflexió". Coincidint amb la publicació aquí de la seva antologia, Sinclair va

reflexionar sobre el concepte de *desaparició* a les ciutats contemporànies. Un terme que enllaça amb l'exposició *Les variacions Sebald* del Centre de Cultura Contemporània (on el públic continua arrencant papallones negres de les parets). Sinclair, fan d'*Els anells de Saturn* de W.G. Sebald, en va oferir

una lectura comentada durant la seva estada a Barcelona. Les construccions, les manipulacions sebaldianes, les seves aproximacions a Conrad... "Llegeixi el que llegeixi d'ell sempre em queda la sensació d'una cosa que et comou, que t'arriba per camins inexplorats, com un veritable bon caminant".